

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 5 ust. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Odwołanie lotu spowodowane najpierw zamknięciem przestrzeni powietrznej ze względu na problemy dotyczące systemu radarowego i nawigacyjnego, a następnie wpływem maksymalnego dopuszczalnego czasu pracy załogi — Podjęcie przez przewoźnika lotniczego wszelkich racjonalnych środków w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności

Sentencja

Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, powinien być interpretowany w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, ponieważ jest zobowiązany do podjęcia wszelkich racjonalnych środków w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności, powinien rozsądnie na etapie planowania lotu uwzględnić ryzyko opóźnienia związanego z ewentualnym zaistnieniem takich okoliczności. Powinien w związku z tym przewidzieć określoną rezerwę czasu pozwalającą mu, w miarę możliwości, na wykonanie całego lotu po ustaniu nadzwyczajnych okoliczności. Z kolei rzeczony przepis nie może być interpretowany jako nakładający — tytułem racjonalnych środków — obowiązek planowania w sposób ogólny i jednolity minimalnej rezerwy czasu, mającej zastosowanie bez różnicy do wszystkich przewoźników lotniczych we wszystkich sytuacjach zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności. Ocena zdolności przewoźnika lotniczego do zapewnienia całego przewidzianego lotu w nowych warunkach wynikających z zaistnienia tych okoliczności powinna być dokonywana z troską o to, aby wymagany zakres rezerwy czasu nie skutkował doprowadzeniem przewoźnika lotniczego do dokonywania nadmiernych poświęceń z punktu widzenia możliwości jego przedsiębiorstwa w danym momencie. Artykuł 6 ust. 1 rzeczonoego rozporządzenia nie ma zastosowania w ramach takiej oceny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-479/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko — Dyrektywa 1999/30/WE — Kontrola zanieczyszczeń — Wartości dopuszczalne stężenia PM₁₀ w otaczającym powietrzu)

(2011/C 194/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i K. Simonsson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i C. Meyer-Seitz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu (Dz.U. L 163, s. 41) — Przekroczenie wartości dopuszczalnych cząstek PM₁₀ w otaczającym powietrzu w latach 2005, 2006 i 2007 w strefach SW 2 i SW 4 oraz w latach 2005 i 2006 w strefie SW 5

Sentencja

- 1) Przekraczając wartości dopuszczalne PM₁₀ w otaczającym powietrzu w latach 2005–2007 w strefach SW 2 i SW 4 oraz w latach 2005 i 2006 w strefie SW 5, Królestwo Szwecji naruszyło swoje zobowiązania na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu.
- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 marca 2011 r. — UsedSoft GmbH przeciwko Oracle International Corp.

(Sprawa C-128/11)

(2011/C 194/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: UsedSoft GmbH

Strona pozwana: Oracle International Corp.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ten, kto może powołać się na wyczerpanie prawa do dystrybucji kopii programu komputerowego, jest „uprawnionym nabywcą” w rozumieniu dyrektywy 2009/24/WE ⁽¹⁾?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy prawo do dystrybucji kopii programu komputerowego wyczerpuje zgodnie z art. 4 ust. 2 in initio dyrektywy 2009/24/WE sporządzenie przez nabywcę kopii poprzez ściągnięcie programu z Internetu na nośnik danych za zgodą uprawnionego?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie drugie: czy również ten, kto nabył „używaną” licencję na oprogramowanie, może w odniesieniu do sporządzenia kopii programu powołać się „jako uprawniony nabywca” na wyczerpanie prawa do dystrybucji kopii programu komputerowego sporządzonej przez pierwszego nabywcę poprzez ściągnięcie programu z Internetu na nośnik danych za zgodą uprawnionego, jeżeli pierwszy nabywca usunął swoją kopię programu lub jej nie używa?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (wersja skodyfikowana); Dz.U. L 111, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšším súdom Slovenskej republiky (Republika Słowacka) w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky przeciwko Profitube spol. sro

(Sprawa C-165/11)

(2011/C 194/12)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky

Strona pozwana: Profitube spol., sro

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji, w której w latach 2005 i 2006 kiedy to do publicznego składu celnego położonego na obszarze państwa członkowskiego Unii Europejskiej przez importera z tego państwa członkowskiego przywożone były towary pochodzące z państwa nienależącego do Unii Europejskiej (Ukrainy), które następnie były przetwarzane w tym składzie celnym w procedurze uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu zawiesznień i w której produkt końcowy zamiast zostać natychmiast wywiezionym zgodnie z art. 114 rozporządzenia EWG nr 2913/92, został sprzedany w tym samym składzie przez podmiot, który dokonał

jego przetworzenia innej spółce z rzeczzonego państwa członkowskiego, która nie wprowadziła go do swobodnego obrotu ze wspomnianego składu celnego, lecz następnie objęła ponownie procedurą składu celnego — do wspomnianej sprzedaży towarów w tym samym składzie celnym mają zastosowanie wciąż i jedynie wspólnotowe przepisy celne lub też czy wraz z omawianą sprzedażą towarów sytuacja prawna uległa zmianie takiej, iż wspomniana transakcja podlega szóstej dyrektywie Rady z dnia 17 maja 1977 r. 77/388/EWG (¹), czyli że dla celów systemu podatku od wartości dodanej w rozumieniu szóstej dyrektywy publiczny skład celny położony na obszarze jednego z państw członkowskich można uznać za część obszaru Wspólnoty a dokładniej obszaru tego państwa członkowskiego w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 szóstej dyrektywy?

- 2) Czy opisaną powyżej sytuację można oceniać w świetle doktryny nadużycia prawa wypracowanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej i dotyczącej stosowania szóstej dyrektywy (wyrok z dnia 1 lutego 2006 r. w sprawie C-255/02 Halifax) w ten sposób, iż dokonując dostawy towarów w publicznym składzie celnym położonym na obszarze Republiki Słowackiej skarżąca dokonała odpłatnej dostawy towarów na obszarze kraju?

- 3) Jeżeli na pierwsze pytanie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, a mianowicie że omawiana transakcja jest objęta szóstą dyrektywą, to czy taka transakcja stanowi zdarzenie podatkowe:

a) związane z wymagalnością podatku w rozumieniu art. 10 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy jako że dostawa towarów miała miejsce w składzie celnym na obszarze Republiki Słowackiej lub,

b) jako że w następstwie przywozu towarów z państwa trzeciego (art. 10 ust. 3 szóstej dyrektywy) bądź podczas ich przebywania we wspomnianym składzie celnym procedura celna zakończyła się wraz z dostawą składowanych towarów innej osobie z państwa członkowskiego?

- 4) Czy cele szóstej dyrektywy określone w jej preambule a w szczególności cele GATT (WTO) są osiągnięte, gdy dostawa towarów przywiezionych z państwa trzeciego do składu celnego a następnie tam przetworzonych i sprzedanych innej osobie z tego państwa członkowskiego w składzie celnym położonym na obszarze państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej nie podlega systemowi podatku od wartości dodanej w rzeczonym państwie członkowskim?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.